

**RAAD VAN
DE EUROPESE UNIE**

**Brussel, 29 november 2011 (02.11)
(OR. en)**

17402/11

**Interinstitutioneel dossier:
2010/0383 (COD)**

LIMITE

**JUSTCIV 326
CODEC 2159**

NOTA

van: **het voorzitterschap**

aan: het Coreper

nr. vorig doc.: 16398/11 JUSTCIV 292 CODEC 1896

nr. Comv.: 18101/10 JUSTCIV 239 CODEC 1587

Betreft: Voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad
betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van
beslissingen in burgerlijke en handelszaken (herschikking)
- Politieke richtsnoeren voor de verdere werkzaamheden

1. Bij brief van 17 december 2010 heeft de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement een voorstel voor een verordening betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (herschikking) toegezonden.
2. Het Verenigd Koninkrijk en Ierland hebben te kennen gegeven dat zij wensen deel te nemen aan de aanneming en toepassing van de voorgestelde verordening, op de wijze als voorzien in artikel 3 van het Protocol betreffende de positie van het Verenigd Koninkrijk en Ierland ten aanzien van de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht, gehecht aan het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

3. Denemarken neemt, overeenkomstig de artikelen 1 en 2 van het Protocol betreffende de positie van Denemarken, gehecht aan het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, niet deel aan de aanneming van de voorgestelde verordening en deze verordening is derhalve niet verbindend voor, noch van toepassing in Denemarken, onverminderd de mogelijkheid voor Denemarken om, overeenkomstig artikel 3 van de Overeenkomst van 19 oktober 2005 tussen de Europese Gemeenschap en het Koninkrijk Denemarken betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, de wijzigingen in Verordening (EG) nr. 44/2001 toe te passen.
4. De Groep burgerlijk recht (Brussel I) heeft op geregelde tijdstippen sedert de indiening over het verordeningvoorstel vergaderd.
5. Het voorstel is onderworpen aan de gewone wetgevingsprocedure. De tijd is nog niet rijp om met het Europees Parlement formeel te gaan onderhandelen over een akkoord in eerste lezing, maar informeel hebben informatieve contacten plaatsgevonden.
6. De besprekingen hebben geleid tot aanzienlijke vorderingen met de tekst, en met name met de hoofdstukken III en IV. In het licht van het resultaat van deze besprekingen meent het voorzitterschap dat de Raad voor een aantal fundamentele vraagstukken in verband met erkenning en tenuitvoerlegging politieke richtsnoeren zou kunnen geven opdat aanzienlijke vooruitgang kan worden geboekt met de besprekingen over de voorgestelde verordening.
7. Het voorzitterschap geeft daarom enkele politieke richtsnoeren ter overweging aan het Coreper, met het verzoek deze te bespreken, zodat zij in december aan de Raad JBZ kunnen worden voorgelegd.

8. Het Coreper II wordt verzocht:

- a) het bijgaande ontwerp van politieke richtsnoeren te bespreken,
- b) de politieke richtsnoeren ter goedkeuring voor te leggen aan de Raad (Justitie en Binnenlandse Zaken) van 13 en 14 december 2011.

I. Inleiding

1. Momenteel bepaalt de Verordening Brussel I dat een in een lidstaat gegeven beslissing in de overige lidstaten zonder vorm van proces wordt erkend. Voor de uitvoerbaarheid voorziet de Verordening Brussel I in een verplichte verklaring van uitvoerbaarheid. Dat betekent dat de verzoeker, om een beslissing in een andere lidstaat ten uitvoer te laten leggen, in de aangezochte lidstaat vóór de tenuitvoerlegging een specifieke procedure moet inleiden om te laten vaststellen dat de beslissing uitvoerbaar is. De verklaring van uitvoerbaarheid wordt verstrekt zodra de formaliteiten vervuld zijn, maar tegen deze verklaring kunnen rechtsmiddelen worden aangewend, en indien dat het geval is moet het gerecht beoordelen of de in de huidige verordening genoemde gronden voor weigering van de erkenning van toepassing zijn.

Deze procedure voor het verkrijgen van een verklaring van uitvoerbaarheid leidt tot - soms aanzienlijke - vertraging in de tenuitvoerlegging en extra kosten. Door dergelijke kosten en vertragingen kunnen de marktdeelnemers de voordelen van de interne markt niet volledig benutten.

2. De Europese Raad heeft in het programma van Stockholm van 2009 gesteld dat de afschaffing van alle intermediaire maatregelen (*exequatur*) moet worden voortgezet. De Europese Raad heeft ook gesteld dat de afschaffing van het *exequatur* gepaard moet gaan met een aantal waarborgen.
3. De herschikking van de Verordening Brussel I moet worden aangegrepen als een kans om op dit gebied vooruitgang te boeken, met name door de afschaffing van het *exequatur*, hetgeen tot gevolg heeft dat de resterende belemmeringen voor het vrij verkeer van beslissingen in de EU worden weggenomen overeenkomstig het beginsel van wederzijdse erkenning. Deze vereenvoudigde regeling zou voor de bedrijven en de burgers van de Unie leiden tot een vermindering van de kosten en de tijd die nodig zijn om een beslissing ten uitvoer te leggen.

4. Op basis van de voorstellen van het voorzitterschap lijkt er weliswaar een ruime mate van overeenstemming te ontstaan over de meest opmerkelijke elementen van de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen, maar een aantal vraagstukken is nog niet opgelost en zal verder worden besproken. Dat is bijvoorbeeld het geval met het verstrijken van de termijn voor de tenuitvoerlegging van een beslissing. Deze vraagstukken moeten verder worden besproken.

II. Voorgestelde richtsnoeren

A. Algemene beginselen

5. Voorgesteld wordt dat een in een lidstaat gegeven beslissing die in die lidstaat uitvoerbaar is, volgens de toekomstige verordening in een andere lidstaat uitvoerbaar is zonder dat een verklaring van uitvoerbaarheid hoeft te worden verkregen.
6. In het licht van de onderstaande waarborgen moet de afschaffing van het *exequatur* betrekking hebben op beslissingen in alle burgerlijke en handelszaken, zonder uitzondering, die onder de werkingssfeer van de toekomstige verordening vallen.
7. Dat betekent dat een partij die in een lidstaat een in een andere lidstaat gegeven beslissing ten uitvoer wil laten leggen, zich rechtstreeks tot de bevoegde tenuitvoerleggingsautoriteiten van de aangezochte lidstaat moet kunnen wenden. De bevoegde tenuitvoerleggingsautoriteiten moeten de beslissing ten uitvoer leggen zonder dat er in dat stadium enige toetsing van de in de toekomstige verordening opgenomen weigeringsgronden plaatsvindt. Het enige rechtsmiddel dat tegen de tenuitvoerlegging kan worden aangewend is het verzoek tot weigering van de tenuitvoerlegging.
8. De erkenning moet met dezelfde, in de toekomstige verordening genoemde rechtsmiddelen kunnen worden aangevochten.

9. Wordt voor een gerecht van een lidstaat de weigering van de erkenning van een in een andere lidstaat gegeven beslissing bij wege van tussenvordering gevraagd, dan is dit gerecht bevoegd om van de vordering kennis te nemen.
10. In ieder geval moet iedere belanghebbende partij het recht hebben te laten vaststellen, hetzij dat geen van de in de toekomstige verordening genoemde gronden tot weigering van de erkenning van toepassing zijn, hetzij dat de erkenning op basis van deze gronden dient te worden geweigerd.
11. Voorlopige en bewarende maatregelen moeten ook voor automatische uitvoerbaarheid in aanmerking komen voor zover ze door een voor de grond van de zaak bevoegd gerecht zijn toegewezen na afloop van een procedure in de lidstaat van oorsprong waarin de verweerder is opgeroepen om te verschijnen. Anderzijds mogen voorlopige en bewarende maatregelen die zijn toegewezen na afloop van een procedure waarin de verweerder niet was opgeroepen om te verschijnen (*ex parte*- maatregelen) niet de in de toekomstige verordening voorgestelde automatische uitvoerbaarheid genieten.
12. Beslissingen die een veroordeling tot betaling van een dwangsom inhouden zouden in de aangezochte lidstaat uitvoerbaar zijn wanneer het bedrag van de betaling definitief is bepaald door het gerecht van herkomst.
13. Authentieke akten en gerechtelijke schikkingen die in een lidstaat uitvoerbaar zijn, moeten in andere lidstaten op dezelfde manier ten uitvoer worden gelegd als beslissingen, dit wil zeggen zonder verklaring van uitvoerbaarheid. De tenuitvoerlegging van authentieke akten en gerechtelijke schikkingen die onder de werkingssfeer van de toekomstige verordening vallen, kan alleen worden geweigerd indien deze tenuitvoerlegging kennelijk strijdig is met de openbare orde van de aangezochte lidstaat.

Er mag evenwel niet worden voorbijgegaan aan de hoge mate van wederzijds vertrouwen die op dit gebied reeds in het kader van bestaande instrumenten is gegroeid. Met name de verhouding tussen de toekomstige verordening en Verordening (EG) nr. 805/2004 tot invoering van een Europese executoriale titel voor niet-betwiste schuldvorderingen moet verder worden bestudeerd.

A. Tenuitvoerleggingsprocedure

14. Een in een lidstaat gegeven beslissing die in de aangezochte lidstaat uitvoerbaar is, moet daar onder dezelfde voorwaarden ten uitvoer worden gelegd als een in die lidstaat gegeven beslissing.
15. Ten behoeve van een vlotte tenuitvoerlegging dient de verzoeker de bevoegde tenuitvoerleggingsautoriteit een afschrift van de beslissing over te leggen dat voldoet aan de voorwaarden om de echtheid ervan te kunnen vaststellen, samen met een in de lidstaat van oorsprong volgens het aan de toekomstige verordening gehechte formulier afgegeven certificaat met de elementen die vereist zijn om de tenuitvoerlegging in de aangezochte lidstaat mogelijk te maken.
16. De bevoegde autoriteit die verantwoordelijk is voor de tenuitvoerlegging moet alleen een vertaling van die beslissing kunnen verlangen wanneer zij zonder vertaling de procedure niet kan voortzetten. In dat geval moet van de om tenuitvoerlegging verzoekende partij worden verlangd dat zij de vertaling verstrekt.
17. De procedure voor tenuitvoerlegging van in een andere lidstaat gegeven beslissingen moet worden beheerst door het recht van de aangezochte lidstaat, onverminderd de bepalingen over tenuitvoerlegging in de toekomstige verordening.
18. De ten uitvoer te leggen beslissing kan maatregelen of bevelen bevatten die in het recht van de aangezochte lidstaat niet bestaan. In dat geval moeten dergelijke maatregelen of bevelen in de aangezochte lidstaat zoveel mogelijk in overeenstemming worden gebracht met maatregelen of bevelen die wel in het rechtsstelsel van die lidstaat bekend zijn en gelijkwaardige gevolgen hebben en waarmee soortgelijke doelstellingen en belangen worden nagestreefd. Een dergelijke aanpassing kan niet leiden tot rechtsgevolgen die verder gaan dan die waarin het recht van de lidstaat van oorsprong voorziet. Alle partijen moet het recht worden verleend de aanpassing van de maatregel in de aangezochte lidstaat aan te vechten.

B. Waarborgen

19. Aan de persoon lastens wie om tenuitvoerlegging wordt verzocht moeten bepaalde vrijwaringen ter beschikking worden gesteld, waaronder rechtsmiddelen om in uitzonderlijke omstandigheden te voorkomen dat een in de ene lidstaat gegeven beslissing gevolgen heeft in de andere. Zo moet iedereen lastens wie om tenuitvoerlegging wordt verzocht voor een gerecht van de aangezochte lidstaat in de fase van tenuitvoerlegging de gronden voor weigering van de erkenning of de tenuitvoerlegging van een in de toekomstige verordening nader omschreven beslissing kunnen invoeren.
20. De lijst van weigeringsgronden moet op de huidige Brussel I-verordening worden gebaseerd.
21. De erkenning of tenuitvoerlegging van een beslissing moet worden geweigerd in de volgende gevallen:
 - a) indien de erkenning of tenuitvoerlegging kennelijk strijdig is met de openbare orde van de aangezochte lidstaat;
 - b) indien de beslissing bij verstek is gewezen, het document dat aanleiding tot de procedure gegeven heeft, of een gelijkwaardig document, de verweerder niet tijds is verstrekt om hem de nodige schikkingen voor zijn verdediging te laten treffen, tenzij hij nagelaten heeft om de beslissing aan te vechten toen hij daartoe de mogelijkheid had;
 - c) indien de beslissing onverenigbaar is met een in de aangezochte lidstaat tussen dezelfde partijen gegeven beslissing;
 - d) indien de beslissing onverenigbaar is met een beslissing die vroeger in een andere lidstaat of in een derde land tussen dezelfde partijen is gegeven in een geschil dat hetzelfde onderwerp betreft en op dezelfde oorzaak berust, mits deze laatste beslissing voldoet aan de voorwaarden voor erkenning in de aangezochte lidstaat;

- e) indien de beslissing strijdig is met in de toekomstige verordening vervatte bepalingen voor het vaststellen van rechterlijke bevoegdheid in aangelegenheden in verband met verzekerings- en consumentenovereenkomsten of individuele arbeidsovereenkomsten, waarbij de polishouder, de verzekerde, de benadeelde, de begunstigde van de verzekeringsovereenkomst, de consument of de werknemer de verweerder is, dan wel met bepalingen betreffende exclusieve rechterlijke bevoegdheid.
22. Alle gronden voor weigering van erkenning of tenuitvoerlegging moeten in de aangezochte lidstaat aan toetsing onderworpen kunnen worden.
23. In dit verband dient nogmaals duidelijk te worden gesteld dat onder geen beding mag worden overgegaan tot een beoordeling ten gronde van een in een lidstaat gegeven beslissing.
24. De vereenvoudigde regeling voor tenuitvoerlegging zonder dat er een verklaring van uitvoerbaarheid is vereist, kan leiden tot uitstel van het tijdstip waarop aan degene lastens wie om tenuitvoerlegging wordt verzocht, wordt medegedeeld dat de beslissing gegeven is. In dat verband moet er nog verder beraad volgen over de vraag hoe de persoon lastens wie om tenuitvoerlegging wordt verzocht, van de beslissing in kennis kan worden gesteld.
25. De procedure voor het weigeren van tenuitvoerlegging moet, voor zover zij niet onder de toekomstige verordening valt, door het recht van de aangezochte lidstaat worden beheerst.
26. Een partij die tenuitvoerlegging van een in een andere lidstaat gegeven beslissing wenst aan te vechten, moet bij de toekomstige verordening vastgestelde weigeringsgronden voor zover mogelijk kunnen inroepen in dezelfde procedure waarin zij nationale gronden voor weigering van tenuitvoerlegging¹ zou inroepen die los van het internationale karakter van de zaak van toepassing zijn. Voor de duidelijkheid zij vermeld dat die laatstgenoemde gronden voor weigering van tenuitvoerlegging krachtens het recht van de aangezochte lidstaat uitsluitend mogen gelden voor zover zij niet onverenigbaar zijn met in de toekomstige verordening opgenomen weigeringsgronden.

¹ Bijvoorbeeld het feit dat de schuldenaar op het tijdstip van de tenuitvoerlegging zijn schuld vereffend heeft.

27. Voor het aanvechten van tenuitvoerlegging moet de verzoeker aan het gerecht een afschrift van de beslissing overleggen dat voldoet aan de voorwaarden om de echtheid ervan vast te stellen, evenals, zo nodig, een vertaling en/of een transliteratie van de beslissing. De beslissing of de vertaling en/of transliteratie ervan moet niet worden verlangd indien die reeds aan het gerecht is verstrekt.
28. De partijen moeten een rechtsmiddel kunnen instellen tegen het besluit over het al dan niet bestaan van de gronden voor weigering van erkenning of tenuitvoerlegging. Tegen de op het rechtsmiddel gegeven beslissing kan slechts het rechtsmiddel worden ingesteld waarvan de lidstaten aan de Commissie mededeling hebben gedaan.
29. De toekomstige verordening moet specifieke regels bevatten betreffende het schorsen, in welbepaalde gevallen, van de tenuitvoerleggingsprocedure in de aangezochte lidstaat op verzoek van de persoon lastens wie om tenuitvoerlegging wordt verzocht. Dat moet het geval zijn:
- a) in geval van schorsing van de uitvoerbaarheid van de beslissing in de lidstaat van oorsprong;
 - b) geheel of gedeeltelijk, in geval van een verzoek tot weigering van de tenuitvoerlegging van een beslissing.
30. Voorts kan de tenuitvoerleggingsprocedure, in geval van een verzoek tot weigering van de tenuitvoerlegging van een in een andere lidstaat gegeven beslissing, worden beperkt tot bewarende maatregelen of afhankelijk worden gemaakt van een te verstrekken zekerheid.
